

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Cara Colter

Milliomos a konyhámban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Cara Colter, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 648. eredeti címe: *The Millionaire's Homecoming*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 648. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-433-2

• *Kép:* iStock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Blossom Valley. David Blaze megkönnyebbült sóhajjal pillantott körbe. Egyre nehezebb menedéket találni a rohanó világban, ám itt, a szülővárosában mintha megállt volna az idő.

Az Ontario-tó egyik öblében megbújó Blossom Valley aprócska turistaparadicsom volt, mely elsősorban a nyári hónapokban örvendett népszerűségnek, leginkább a fullasztó nagyvárosi hőség elől menekülő torontóiak körében.

David élvezte a kétórás autóutat, melyet 1957-es évjáratú álomszép kabriójával tett meg. Zöld mezők borította dimbes-dombos vidéken hajtott. Pompás, dús fűvű mezők terültek el az őt két oldalán. Kissé beljebb élénkpirosra festett gazdasági épületek álltak. Az út szélén a helyi termelők – zöldség- és gyümölcsárusok bódéi sorakoztak. Néha egy-egy álmos benzinkút is feltűnt. A hűtőpultban még régimódi, vastag falú üvegflaskában tartották a házi készítésű limonádét.

A főútcán sorakozó házakat a 18–19. század fordulóján építették. A legrégebbi épületet, melyben most régiségüzlet működött, 1832-ben avatta fel Blossom Valley első polgármestere.

Nagy múgonddal újítták fel a kisváros házait. A legtöbb épület földszintjén valamilyen boltocska üzemelt. A kirakatok ragyogtak a tisztaságtól, a virágládákból muskátlik, petúniák és árvácskák mosolyogtak.

Egyetlen gond volt csak a főútcával: bosszantóan szűk volt, mivel eredetileg lovas kocsik, és nem autók számára tervezték. A nyári csúcsforgalomban szinte mozdulni sem lehetett.

David a középiskola befejezése óta csak látogatóba érkezett haza, ám ettől még helybélinek érezte magát. Úgy is reagált az elviselhetetlen forgalomra, mint a többi völgylakó: majd felrobbant az idegességtől.

Hirtelen beugrott egy kép a múltból: két szemtelenül vigyorgó srác cikázik a biciklivel a türelmetlenül dudáló turisták autói között.

Hát igen, a dugó... Torontóban fel sem tűnt neki az ilyesmi. Igaz, ott a sofőrje gondja volt a forgalom. Ő kényelmesen hátradőlt a limuzinban, és az üzleti ügyeit intézte.

Torontói székhelyű cége, a Blaze Enterprises működtetése mellett nem sok ideje maradt a múltidézésre. Nem is volt kedve hozzá. A múltban túl sok mindent elveszített... visszavonhatatlanul.

Feltűnt egy lány. A biciklijén ült, és a helybéliek ráérős stílusában tekerte a pedált. Lábszárig érő fehér pamutszoknyát viselt. A nap átsütött a könnyű anyagon, és látni engedte hosszú, karcsú lábait. A bőrét sötétre barnította a nap. Szalmakalapot viselt, melyet széles fehér szalag díszített. Elöl, a kosárban durva szőrű kiskutya – talán még kölyök – ücsörgött egy fej saláta és egy csokor napraforgó mellett.

David egy pillanatra belefeledkezett az idilli képbe. A lány valahogy ismerősnek tűnt. Amikor hátrafordult valamiért, egy pillanatra láthatta az arcát. Elállt a lélegzete.

Kayla?

Valaki ingerülten rádudált egy járókelőre, aki éppen szemtelen vigyorral és mindenféle oda nem illő jeleket mutogatva átkelt a piroson.

David riadtan felkapta a fejét.

Nem Kayla az. Hát persze hogy nem ő! Csak hát a szülővárosa mindig valami különös melankóliát vált ki belőle. Itt folyton eszébe jutnak a veszteségek, például a legjobb barátja elvesztése.

És eszébe jut Kayla, az első szerelme.

A múltidézés felzaklatta, ingerült arccal gördült tovább a kocsival. Az út végén a kisváros legnagyobb attrakciója, a Gala Beach várta a turistákat. A partszakasz nem a pompásan sikerült gálarendezvényekről, hanem a régióban termő zamatos almafajtáról kapta a nevét.

A viszonylag békés vizű öbölben fehér homokú, fél kilométer hosszú strand húzódott. Oldalról öreg nyárfák szegélyezték. Alattuk piknikasztalokat és játéksarkot helyeztek el. Néhány büfékocsi és mindenféle bódé színesítette a képet.

David tíz éve vízi mentőként szolgált ezen a partszakaszon. Gyorsan elkapta a tekintetét, mert ha a vízre nézett, még mindig összerándult a gyomra.

Gyűlölt hazajönni.

Befordult a Sugar Maple Lane-re: mintha egy másik világba érkezett volna a zajos és zsúfolt főutca után. Magas cukorjuharfák sorakoztak a fasor két oldalán. A fűvel borított, gondosan ápolt előkertek mögött 19. század elején épült villák sorakoztak, oszlopos verandájuk árnyékot nyújtott a forró nyári napokon. Tökéletes volt a csend, csak a rigók dalát és a tücskök ciripelését lehetett hallani.

Ismét meglátta a lányt. Viszonylag messze járt tőle. Maga volt a megtettesült harmónia ezen a nyugodt, derűs nyári napon. Ám hirtelen megtört a kép. A fiatal teremtés riadtan felkiáltott, és leugrott a bicikliről. A napraforgó meg a saláta kiesett a kosárból, a kiskutya vonyítva elvonszolta magát, mintha pók csípte volna meg.

A lány kétségbeesetten hadonászott maga körül. David néhány pillanatig döbbenten nézte az előadást, majd hirtelen rájött: valami komoly dolog húzódik meg a fura mozdulatok mögött. A szalmakalap leesett a földre, a nő haja kibomlott, és szabadon omlott szét a vállán. A nap lágy fénye arany sugarat vont halványbarna fürtjei köré.

David szíve nagyot dobbant az ijedségtől. Leállította a motort, és gyors léptekkel a bajba jutott lány mellett termett.

Ekkor végre meglátta az arcát. Nem kamasz lány volt, hanem fiatal nő.

Fiatal nő jádezőld szemekkel. A szeme színe egy közeli, rejtett vízesésre emlékeztette, mely kristálytisza vizű tóba ömlött.

És persze nem akárki volt: személyesen Kayla McIntosh állt előtte. Pontosabban Kayla Jaffrey. Az első szerelme.

Kayla most is ugyanolyan erős hatással volt rá, mint annak idején. Több volt ez egy vonzó teremtés csáberejénél. Múltbeli képek jelentek meg lelki szemei előtt: napfény, szeplők, ketten a kerékpáron ők ketten. A lány nevetve leelőzi: „Nézd csak, nem fogom a kormányt!”... A tábornút mellett töltött esték, amikor Kayla haja füstszagú lett... Csillagok a selymesen fekete égen...

David gyűlölt hazajönni.

– David?

Mintha hirtelen megszűnt volna körülöttük a világ. Kayla megsédült, szíve hevesen vert. Próbálta bebeszélni magának, hogy csak a méhcsípésre reagál így. Allergiás volt, most mégsem emiatt aggódott igazán.

E pillanatban nem úgy érezte magát, mint egy huszonhét éves, tapasztalt nő, aki ismeri az életet, aki fiatal kora ellenére már eltemette a férjét, és jóval korábban eltemette az álmait. E pillanatban ismét tizenöt éves kamasz lánynak érezte magát, aki új a városban, és nagy szerencséjére megismerte a kedves és lovagias Davidet.

Nem! Nem gondolhat erre az ostobaságra! Biztos csak a méhcsípés miatt bizsereg a teste. Mégis úgy nézte a vele szemben álló férfit, mint egy két lábon járó csodát. A legtöbb iskolatársuk megváltozott az évek során: néhányuknak megritkult a haja, mások pocakot eresztettek. David Blaze azonban vonzóbb volt, mint valaha. Kayla tudta, mivel foglalkozik – a tóparti kisváros igen büszke volt híres szülőttére.

Kayla csupán két hete tért vissza Blossom Valleybe. Rögtön feltűnt neki David fotója a *Tóparti Élet* címlapján. Bárhová ment – a könyvtárba olvasnivalóért, a pékségbe friss kenyérért és tejért, a postára bélyegért –, mindenütt ebbe az újságba botlott.

Hosszú cikkben méltatták a Blaze Enterprises működését. David a fotón egy magas épületegyüttes előtt állt. Ő maga fejlesztette a lakóparkot, mely Toronto legdrágább negyedében, Yorktonban épült.

Méretre készült öltönyben feszített: a kép hatalomról, sikerről és önbizalomról tanúskodott.

Kayla sejtette, hogy előbb-utóbb összefutnak, mégsem volt felkészülve a találkozásra.

Felsőhajtott. Még mindig olyan teste van, mint egy profi úszónak, gondolta. Széles váll, keskeny csípő, kidolgozott izomzat... pedig egész nap az íróasztala mögött ül.

David ezúttal nem öltönyt, hanem lezser öltözéket: kék, sportos szabású inget és zöldesbarna sortot viselt. De még így is áradt belőle a magabiztosság. Rövid haja olyan sötét volt, mint az olvasztott csokoládé, világosbarna szeméből kedvesség és értelem sugárzott.

Két éve, a férje temetésén látták egymást utoljára. Akkor nem törődött David külsejével. Annál nagyobb szüksége volt bátorító ölelésére. Hosszú idő után akkor, David mellett gondolta először, hogy talán még sincs elveszve minden.

Am a hálája gyorsan átcsapott dühbe. Hol járt David a sok év alatt, mikor Kevinnek baráti támogatásra lett volna szüksége?

S nem csupán Kevinnek: neki magának is.

Miért távolodott el tőlük David? A középiskola befejezése után néhány héttel tragikus baleset történt. David ettől kezdve hűvös távolságtartással viselkedett. Ez is hozzájárulhatott ahhoz, hogy Kevin élete olyan negatív spirálba került, melyből még a szerelem sem tudta kimenekíteni.

És mi történt Kevin temetése óta? A biztosításnak köszönhetően nincsenek anyagi gondjai... de vajon az élete más területein is rend van?

Nem igazán. Kayla egyre kevésbé tudta, ki is ő valójában. Talán ezért tért vissza Blossom Valleybe, hogy ismét megtalálja önmagát, és annak a Kevinnek az emlékét, akivel felnőtt – a vidám, életigenlő, pozitív gondolkodású fiút, nem pedig azé a keserű, örökké elégedetlen férfiét, aki... Összerezzen: még gondolatban sem akarta megbántani néhai férjét.

– Hol a sürgősségi doboz? – kérdezte David éles hangon.

– Nincs szükségem a segítségedre.

– Dehogyan nincs!

Kayla nagyon megijedt. Talán máris lassul a légzése, kezd bedagadni a toroka? A bőre is kipirult? És hol lehet a kutyája? A bokrokat pásztázta a tekintetével.

– Bastigal! Gyere ide! – kiáltotta.

David maga felé fordította a nőt, és szigorúan a szemébe nézett.

– Kayla! Tudnom kell, hol tartod a sürgősségi dobozt! Most!

David Blaze szemmel láthatóan megszokta a parancsolgatást. Kaylát részben bosszantotta, részben engedelmessegre készítette a dolog. Közben szédülni kezdett, és egyre hevesebben vert a szíve. Bizonyára az átkozott csípés miatt, gondolta.

Leült a járdaszegélyre.

– A táskában – motyogta.

Némán figyelte, amint David kinyitja a táskáját. Megilletődött a váratlan találkozástól. Egyszerre látta idegennek és végtelenül ismerősnek régi barátját.

– Te akarod, vagy csináljam én? – kérdezte David az adrenalininjekcióval a kezében.

Kayla csak intett, hogy inkább Davidre hagyja a dolgot. Az letérdelt mellé, és felhúzta a szoknyáját. A nő lehunyta a szemét. A szoknyán keresztül is beadhatná az injekciót, gondolta; de nem mondott semmit.

Érezte David meleg kezét a bőrén.

– Azt hiszem, mindjárt elájulok – suttozta.

– Nem fogsz!

– Még nem állok készen! – mondta Kayla dühösen.

– Nézz rám! – parancsolta David.

A nő engedelmeskedett. Erőt, nyugalmat és szilárd elhatározást látott a barátja tekintetében. Erő, nyugalom, szilárd elhatározás: micsoda veszélyes koktél! Tán még a méhcsípésnél is veszélyesebb.

Lelki szemei előtt megjelent néhány emlékkép – együtt töltött fiatalságuk néhány kedves mozzanata. David fontos szerepet töltött be Kayla életében. Kedves társ volt, hűséges barát. És remek hallgatóság: figyelmesen végighallgatta Kaylát. A szemében közben mindig valami különös fény gyúlt. Mindig őszintén megmondta a véleményét, de sosem volt sértő. A legjobban David nevetését szerette: bátorító, vidám, életteli kacagása még most is a fülében csengett.

Kezdte egyre rosszabbul érezni magát. Szaggatottan vette a levegőt.

David ajkára tévedt a tekintete. Egyszer, sok évvel ezelőtt megtapasztalta az érintését. Ő kezdeményezett. Nem tudott ellenállni a vágynak, amit a fiú jelenlétében érzett. Tizenhét évesek voltak akkor. Úgy érezte magát, mint egy kisgyerek, aki életében először kortyolhat a borból. Akárcsak a bor, az a csók is a fejébe szállt.

David úgy csókolta meg, mintha már régóta csak arra a pillanatra várt volna.

De mekkora árat fizetett azért a néhány boldog pillanatéért! David másnap hűvösen és elutasítóan viselkedett. Hirtelen minden megváltozott közöttük. Soha többé nem találták meg a régi, meghitt hangot, és fokozatosan elhidegültek egymástól.

Röviddel később David Emily Carsonnal, ő pedig Kevinnel kezdett randevúzni.

A járda szélén ülve örült gondolata támadt: ha a méhcsípés halálosnak bizonyulna, de lehetne még egy kívánsága – vajon nem azt kívánná, hogy még egyszer érezhesse David ajkának érintését? Önkéntelenül is a férfi felé fordult, mintha egy láthatatlan kötelék fűzné össze kettőjüket.

David is közelebb hajolt. Egymásba kapcsolódott a tekintetük. Kayla lehunyta a szemét, ajka finoman szétnyílt.

A férfi ekkor lendületes mozdulattal a combjába fecskendezte az adrenalint.

– Au!

Kayla fájdalomtól sziszegve masszírozta a combját, s közben kutató pillantást vetett Davidre. Vajon észrevette, hogy az imént elgyengült? Nem úgy tűnik. Egykedvű tekintetét látva eszébe jutott, mi történt az első – és utolsó – csókjuk után. Ő izgatott volt és boldog: úgy vélte, új, reményteli korszak köszönt be az életében.

Ám nem ez történt. David attól kezdve egyszerűen levegőnek nézte.

És nemcsak őt, hanem Kevint is.

Ez a legnagyobb baj David Blaze-zel: elsőre úgy tűnik, maga a két lábon járó megbízhatóság – ám ez csak addig érvényes, míg érzelmekre nem terelődik a szó.

– Ez nagyon fáj! – mondta.

A kijelentés éppúgy vonatkozott az injekcióra, mint David múltbéli viselkedésére.

– Sajnálom.

A férfi kivette az autó csomagtartójából az elsősegélydobozt. Letelepedett Kayla mellé, és rövid keresés után előhalászott egy csipeszt.

– Megpróbálom kihúzni a fullánkot.

– Dehogy próbálok! – mondta Kayla ingerülten, és lesimította a szoknyáját.

– Ne marhászkodj már, a fullánkból még mindig juthat méreg a szervezetedbe.

Kayla habozott.

– Jaj istenem, láttam már a combodat – folytatta a meggyőzését David. – Sőt, a bugyidat is láttam, ha tudni akarod. Rózsaszínű!

Kayla úgy sóhajtott, mint egy vert sereg kapitánya. Kipirult arccal hagyta, hogy a férfi felhúzza a szoknyáját.

– Ne izegj-mozogj! – förmedt rá David.

– Add ide azt átkozott csipeszt!

– Nyugodj meg, Kayla. Tudod, ez olyan, mint a kígyómarás. Minél jobban felidegesíted magad, annál rosszabb lesz.

– Akkor sem akarom, hogy a szoknyám alatt matass! – dühöngött a nő.

David egészen mostanáig komor arcot vágott, ám e megjegyzés hallatán képtelen volt tovább türtőztetni magát, kitört belőle a nevetés.

– Legyél inkább hálás! Máshol is megcsíphetett volna!

– Hálás?!

– Megvan! – A férfi diadalmas arccal felemelte a csipeszt. Tényleg kihúzta a fullánkot! – Most pedig szállj be a kocsiba!

Hát igen. Ezek a tulajdonságok teszik olyan különlegessé és egyben megközelíthetlenné David Blaze-t: energikus, célratörő, és lehetetlen nemet mondani neki.

Kayla elszégyellte magát. Milyen ostoba volt, mikor az imént abban reménykedett, hogy

David meg fogja csókolni! Sokkhatás alatt állt, ez az egyetlen magyarázat. Nem is csoda: egyik pillanatban még békésen kerekedik, élvez a nyarat, a napsütést, a kiskutyája társaságát, a következő pillanatban aztán egy csapásra véget ér az idill, egy eltévedt méhecske ellenségnek nézi, és belecsíp a combjába.

És akkor megjelenik David.

De min csodálkozik? Tudhatná, hogy mindig akkor csap le a sors, mikor a legkevésbé számít rá az ember.

– De itt van a biciklim és a kiskutyám – emlékeztette Davidet. – A cuccom szétszóródott az úton. Meg kell keresnem a mobilomat, tök új, nemrég vettem. Muszáj lesz...

David felvonta a szemöldökét. Láthatóan nem volt hozzászokva, hogy ellentmondjanak neki. Kayla hirtelen valami diadalfélét érzett: ő mégis megtette!

– Most beviszlek a kórházba. – A férfi lassan, tagoltan ejtette a szavakat. – Ne tiltakozz, úgysem érdekel a véleményed.

– Köszönöm, hálás vagyok, hogy beadtad az injekciót, de...

– Beviszlek a kórházba, biztos akarok lenni, hogy minden rendben van.

– Minden rendben van!

Kayla nem mondott igazat: még mindig furcsán érezte magát.

– Ül be a kocsiba!

Már megint ez a parancsoló hang.

– Az adrenalin megtette a hatását. Muszáj gondoskodnom a kutyámról, bármikor elütheti egy autó. A mobilom meg... Mindegy. A lényeg, hogy jól vagyok. Nagyra értékelem, hogy segíteni akarsz, és eljátszod a lovagot, de nincs szükségem semmire.

– Szerintem ez nem játék, hagyd már abba a hülyéskedést – szólt David rosszkedvűen. – Nem vagyok lovag, és te se vagy várúrnő. Az élet nem mese, és kész.

– Hát, nekem ezt igazán nem szükséges magyarázni! – vágott vissza a nő indulatosan.

Érezte, hogy elpirul, s közben mintha az arca is elkezdett volna feldagadni. Úgy látszik, nem volt elég az adrenalininjekció.

– Erősen allergiás vagy a méhcsípésre, és az allergiás sokkal nem szabad viccelni.

Kayla végigsimított a homlokán. Érezte, hogy egészen fel van duzzadva.

– Az injekció csak gyorssegély, nem pótolja az orvosi ellátást. Ezt te is jól tudod.

– De a kutyám! – próbálkozott a nő.

– Elég. Vagy beülsz magadtól a kocsiba, vagy erőszakkal viszlek odáig. A cuccodat majd utána összeszedem.

– A fene egye meg – dühöngött Kayla, miközben David eltámogatta a kabrióig.